

Εγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μεταχαρὰς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Σαλμὼν Βράχου (Ε. Μ. ἀπὸ δέου, προτιμώμενα καὶ μὴ, μόνον αὐτὸ ἕως ἐλευθεροῦ) Βροντήν τοῦ Διός (Ρ. Ζ. αὐτὸ ἐξέλεξα) Μέγαν Ἀριστοτέλην (χωρὶς ἀρχικά) καὶ Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου (Κ. Ψ.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίας: Δὲν δημοσιεύω καμμίαν, ἐλλείψει χώρου. Ὅσοι ἐστειλάν ἤδη πληροφορίας, ἀν δὲν τὰς ἴδουν καὶ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, τότε ἂς λάβουν τὴν καλωσύνην νὰ τὰς ἐπιναλλάδουν.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰ καταλάξουν: Ἡρόδικος ὁ Σηλεύριανός μετ' ὡς ἱατρὸν τῶν Συνδρομητῶν, Χιακὸν Ὀρίτζια καὶ Καρδιαν ὑπὸ Πέτραν—ἡ Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου μετ' ὡς Μερζεβένιο Μπουκετάκι, Ροθέτον Γουσκάρδον καὶ Δεσποινίδα Σατωβριάνδον—τὸ Ἐνα Χιωτάκι μετ' ὡς ἱατρὸν τῶν Ὀρίτζια, Καρδιαν ὑπὸ Πέτραν καὶ ἱατρὸν τῶν Συνδρομητῶν—ὁ Τρομερὸς Γίγας μετ' ὡς Στρατηγὸν τοῦ Βατεριῶν καὶ Βίγλαν—ὁ Κιθαρωδὸς Ἀπόλλων, μετ' ὡς Φιλομουσον Νεάνιδα, Φαρέτραν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ Φιλικὸν Ζέφυρον—ὁ Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανότατος μετ' ὡς Ροβέρτον Γουσκάρδον, Ζήτην καὶ Ἰδὸν τῆς Νυκτός—ἡ Ζηλευμένη Βοσκοπούλα μετ' ὡς Ζήτησαν Σημίτου, Δεσποινίαν Κουσουδάκη καὶ Ἀσπασίαν Πραίδον—ἡ Κυματίζουσα Σημάια μετ' ὡς Ἐθνικὸν Ἰγμον καὶ Πιτηγὸν τῆς Ἐρήμου—ἡ Εἰλικρινὴς Φιλία μετ' ὡς Ἀγγὴν Φιλίαν καὶ Ἀγγυραν τῆς Φιλίας—ὁ Δευκοκύμαντος Αἰγιάλος μετ' ὡς Μουλαίτην, Φοίδην καὶ Γαλλικὴν Σημαίαν—ἡ Περίλυπος Κερκυραία μετ' ὡς Ἡγεμονίδα τῆς Σύρου, Συριατὸ Δουκοῦμι καὶ Δεσποινίδα Σατωβριάνδον—ὁ Ἀρλεσκὸς μετ' ὡς Τί με μέλει—ὁ Νεαρὸς Κερκυραῖος μετ' ὡς Ἐνα Χιωτάκι—τὸ Σιγήριγμα τῆς Μητρὸς μετ' ὡς Τριφύλλι, Βιργινίαν Δουκαροπούλου καὶ Ζωὴν Ἀλεξανδρίδου—ὁ Ἀγγορολογιώτατος μετ' ὡς Πιτηγὸν τῆς Ἐρήμου—ἡ Ἀργυρὰ Συρίτρα μετ' ὡς Ἀλέξανδρον Τζαναβάραν καὶ Τηλέμαχον Παχόν—τὸ Ἴον τοῦ Ἀρσὸν μετ' ὡς Ἐυδῶδες Ἴον, Ταπεινὸν Ἴον καὶ Ἀνθοδόμητον Ἴον—ἡ Μερζεβένια μετ' ὡς Κωνσταντ. Μαχαίρων, Ἄγραν τοῦ Ὀρφέως καὶ Τζέντζιαν—ὁ Κυκλαδίτης μετ' ὡς Γουλιέλμον Τέλλον, Βαρδαλαμπόμπαν καὶ Θεαγένην—ἡ Χαλιμιά μετ' ὡς Κόρην τοῦ Βουνοῦ, Φερωτὴν Βαρκοῦλιαν καὶ Καραλίαν Μασαί—ἡ Ἰουδία Ζάννου μετ' ὡς Ἰωάννην Καποδιστριαν, Ἀστὸν τῆς Ἰδῆς καὶ Ἰωάννην Κουκουλιθραν—ὁ Ταρταρίτης τῆς Ταρσακόνης μετ' ὡς Ἄνδρ Κολοκῆθον Ἰάτεραν, Κῆμα τῆς Σαλαμίνος καὶ ἱατρὸν τῶν Συνδρομητῶν—ἡ Ροδοπωτισμένη Δύσις μετ' ὡς Κρουσιουσαν Κεφαλήν, Ἰαστεφὸς Ἀστὸν καὶ Ἀγκάθι—ἡ Κάρμεν Σύλβα μετ' ὡς Ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας, Ἀσπασίαν Καρκετῆρα καὶ Ἀριελ.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλτακί στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τὰς: Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα (ἐπέρασεν ὁ δάκτυλος ἢ ἄλλῳ δεινῶς;) Ταγγέσην (ναί, ἀπ' οὗ αἱ λύσεις δὲν εἶχαν δημοσιευθῆ) Πένθιμον Κυπάρισσον, Εἰλικρινὴ Φιλίαν (καὶ ἐλληνικά καὶ ἕνα καὶ ἀπ' ἑαυτῶν) Ἀρατον (τὸ ψευδώνυμον, ποῦ προτινεις, δὲν τὸ ἐνόησ' ἢ νὰ μοῦ το ἐξηγήσης ἢ νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο) Μαγευμένην Δάσος, Χωλὸν Διάβολον (ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν ἀρχικῶν δὲν ἔχει σχέση μετ' ὡς ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν διὰ τοῦτο, χωρὶς νὰ διαδιβάσω τὴν πληροφορίαν σου, θὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχὲς τὴν πρότασίν σου) Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάθης (εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίωνα, ὅτι μόνον μετὰ τὸν Περιπατὸν τοῦ παρετήρησε, ὅτι ἡ ὁδὸς Ἀλεξάνδρας—μολοντί τασά-

κας τὴν διήλθε, —εἶνε φυτευμένη μετ' ὡς λευκά! πολὺ μ' εὐχαρίστησε μετ' ὡς φωτογραφίαν τῆς φίλης μας Μούσης τῆς Ἀστρονομίας, ἢ τῆς ἐξητούσης μίαν ἄλλην, διὰ νὰ μείνῃ αὐτὴ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου... τί λέεις;) Πατριτὸν Βαρκαρήν (σὲ συγχάρω διὰ τὰς προόδους σου εἰς τὰ μαθηματικά τὸ ψευδώνυμον καλὸν, ἔχω ὅμως ἤδη Μιμῶζαν, καὶ θὰ ἐγίνετο μεγάλη σύγχυσις μεταξὺ δύο ψευδωνύμων, ποῦ δὲν θὰ διαφέρουν παρὰ μόνον κατὰ ἕνα γράμμα διὰλέξε ἄλλο λοιπόν) Ἀγγορολογιώτατον (ἡ Μογικὴ σου Εἰκὼν δὲν εἶνε πρωτότυπος [Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ Ἄγριου Πατριτῶ;) Κόδρον [μὴν ἀνησυχῆ: θὰ συμπεριληφθῆ] [ΕΕ] διὰ τὴν σημερινὴν ἐπιστολήν σου, εἰ κίρια ποῦ—ζεύρεις διατὶ, —δὲν εἰμπορῶ νὰ δημοσιεύσω μερικὰ ἀποσπάσματα) Σμυρνηγοπούλιαν (ἡ ὅποια τὸσον συνεικνίθη ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἐπερ Πατριτῶς μολοντί τὸ εἶχεν ἀναγνώσῃ καὶ γαλλιστί) Κιθαρωδὸν Ἀπόλλωνα (νὰ μοῦ φιλήσης τὰ δελτάκια, ποῦ τὸσον ἐθουσιάζεσθαι μετ' ὡς ἔρανον) Θάλλουσαν Μουσίτην, Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου (καμμίαν ἐξαιρῶσιν δὲν κάμνω πηροτορίας δημοσιεύω ἐπ' ὅσον ἔχω τόπον, μετ' ὡς αἰσιράν, ἢν θέλῃ ὁ νέος συνδρομητῆς, δύναται νὰ γίρη ἀνταλλαγὰ ἀπὸ τοῦτο) Ἰ. Ψύχαν (τὸ ἔσπειρα, ἄλλὰ πρέπει ὁ ἀνταλλάσσων Μ. Μυστικά, νὰ ἔχη καὶ ἄλλην ὑπομονήν) Ἀπτορονον τοῦ Νέστορος ([Ε] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολήν σου, χαίρω πολὺ ποῦ εἰσηλθεὶς πλεον εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως) Θεραπειάδα τῶν Μουσῶν (εἰς τὴν ἐρωτήσιν σου ἀπαντῶ ναι, τὴν θλίψιν, τὴν ὅποιαν σοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἡμέρα τῶν γενεθλίων σου κατόπι τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς σου, ἐκπράξεις πολὺ καλλίτερα εἰς τὴν ἐπιστολήν σου [Ε] παρὰ εἰς τὸ ποίημα) Μαμμουθ (ἔσπειρα, περιέργων νὰ μὴ λάβῃς ἀκόμη, ἐν ὅτ' ἐκ ἰδικῶν σου ἐστάλησαν) Φύρην Μιθῶν (δὲν εἶ σοὶ ὁ Θεός, ποῦ μ' ἐνθυμήθῃς τελοσπάντων! σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ κάμῃς ἄλλον τόσον καιρὸν νὰ μοῦ ξαναγράψῃς) Ροδοπωτισμένην Δύσιν (συγχάρω καὶ σὲ καὶ τὰς συμβαθητῆρας σου δι' ὅσα θὰ κάμῃτε ὑπὲρ τοῦ Ἐράνου ἀντασπάζομαι τὴν φιλιάν τῆς Καρδιαν Μουσικῆς) Παπαροῦναν τῆς Πετρίτης ([ΕΕ] διὰ τὴν πατριωτικώτατην ἐπιστολήν σου, σοῦ εὐχομαι κάθε καλὸν διὰ τὰ γενεθλία σου καὶ ἀσπάζομαι τὰ δελτάκια σου) Πιτηγὸν τῆς Ἐρήμου (ὄχι, ἢ το λάθος τοῦ γραμματοκομιστοῦ) Ἰριδα (ἔσπειρα μ' ἐλύπησεν ὅμως ἡ ἐρωτήσις σου ἂν μ' ἐνοχλοῦν αἱ ἐπιστολαὶ σου, μὰ πῶς γίνεται αὐτὸ;) Μαγαμίνον Μερζεβέν (ἔχει καλῶς) Τρομοσθῶνον Ἀστέρη (τώρα θὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα;) Ἀμυδρὰν Λάμψιν (μετ' ὡς χιλίας εὐχὰς διὰ τὰ εὐτυχῆ σου γενεθλία, αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προχθῆ σου γενεθλία, αἱ ἐρωτήσεις σου εἰς τὸ προσχθῆ) Ὀμίλητον τῆς Ἀγγλίας (ἂ, πῶς μ' ἐλύπησεν τὸ πάθημα τοῦ ποδιοῦ! ἀλήθεια, κακοὺς πόνους ὑπέφερες, ἀγαπητὴ μου, τώρα εἶσαι βέλτεια ἐντελὴς καλὰ) Σ. Γ. Σταματίου (καλὸν σὺ θὰ γίνῃς ζωγράφος! αἱ γελιογραφίαι σου, μολοντί ἀτεχνοὶ ἀκόμη, ἔχουν πολλὴν ἔκφρασιν, καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν; μὴ ἤρεσαν καλλιτερεὰ ἀπὸ τὸ ποίημα, δὲν χωλαίνει ὅπως λέγεις, ἀλλὰ εἶνε τετριμμένον) Φλογορὰν Ἀκίτινα τοῦ Σουλίου, Ἀρχιτερεσίαν (ὁ ὅποιος κατάρθωσε νὰ γίρη ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς του, εὐγε!) Φεγγόβωλην Ἀντοῦσαν [Ε] τὸ ἐνόησα εἰς τὸ σ' ἐμπόδιζεν ἀσθένεια, διὰ νὰ μὴ μοῦ γράψῃς τόσον καιρὸν μετ' ὡς τὰ τόσα ἐνδιαφέροντα τοῦ κύκλου μας, νὰ εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐρωτήσεώς σου ἡ ἀγγελία τοῦ Ἄγγελου τῆς Ἀγάθης) Γενναίαν (αἱ παραγγεῖλαι σου ἐστειλέσθαι, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγα μοῦ γράψῃς αὐτὴν τὴν φοράν) Περιτῆτητον (σὺ μὴ ἀνησυχῆς ἀρχικῶν ἢ Ἀνατολῆς τοῦ Ἠλίου εἶνε ἄλλῃ, ἀλλὰ μήπως εἶχες προτείνει: καὶ σὺ τοιοῦτον ψευδώνυμον; ὑποθέτω ὅτι, ὅστε δὲν ἔπρεπε νὰ γεννηθῆ ἀμφιβολία) Κυματίζουσαν Θάλασσαν ([ΕΕ] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ Ἄβρηνου) Κόκκινον Σκουράκι (ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα) Ἐλληνοῦ τῆς Βιρρῶ, Κόκκινον Καπελάκι (ἔ-

λαβα) Ἐλέφαντα Γολιάθ (ἔλαβα) Πάμισον (δὲν ἐπρόσεξε κατὰ τὴν Σιγὴν Τιμῆς) Χιακὴν Μαργαρίταν (μείνον ἀκόμη ταχ. τέλη διὰ 4 τετράδια) Ναυτοπούδα (βιβλία ἐστάλησαν) Σύρε κ' Ἐλα κτλ. κτλ. Εἰς σὰς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 20 Δεκεμβρ.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσιν τὰς λύσεις των εἰς διακριτοὺς ἑσπερίαις, καλεῖται ἐν τῇ Γραφῇ μας εἰς σκεπτικῶν, ἢν ἔκαστος περιέγῃ 20 φύλλα καὶ τεσσάραι φρ 1

658. Δεξιόγριφος. Ὁ ἄνθρωπος ὁ δίκαιος θὰ εἶνε περὶ μεγάλου Ἀκόμη καὶ ἀπὸ θεόν. Ἀρ' οὐ διὰ νὰποτελεσθῆ ἔδω, —σοῦ λέει ὁ ἄλλος, Πρέπει ναυτέησθαι ὁ θεός μ' ἐν ἄνθρωπικόν. Καὶ μ' ἕνα ἀριθμητικόν! Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σύρε κ' Ἐλα [ΕΕ]

656. Στοιχειόγριφος. Ζήφου, φίλε, κερσαφόρου, ἀποκόμιστον τὸν λαμόν, Μὲ τὸ αἶμα ποῦ θὰ ρεύσῃ, σχηματικῶς ποταμόν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σύρε κ' Ἐλα [ΕΕ]

657. Ἀναγραμματισμός. Ὁ, τι εἶμαι σοῦ το λέγω, ἂν με ἀναγραμματίσης, Βεβαία γελῶ μακί σου, τοῦ βροδίνεις νὰ με λύσης. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδερνεῖου [Ε]

658. Κυβούλεξον. Τὸ πρῶτόν μου εἶν' εὐχρηστον ποτόν, Τὸ δεύτερόν μου ἀθροισμα ἔτων. Τὸ τρίτον μου θὰ εὐχρῆσαι μακρὰ νὰ εἶνε πάντα. Τῆλλο μου ἐγὼ, ἴσως καὶ σοῦ, ἄλλ' ὄχι κ' ἡ [Μιράντα!]

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταρταρίτου τῆς Ταρσακόνης 659. Ἀστὴρ μετ' ὡς τετραγώνων.

* * * * * Τὸν ἀστέρα θάπαταλοῦν: * * * * * ὄριζοντίως καὶ καθέτως δύο πόλεις τῆς Ἑλλάδος, δια- * * * * * γωνίως δὲ ἀπ' ἐνὸς στρατη- * * * * * γόνος ἀρχαῖος ἀπ' ἐτέρου ἥρωος * * * * * μεσαιωνικός. Τὸ τετραγώνων * * * * * ἀποτελοῦν: ἄνω, οὐσιαστικὸν σημαίνον ἕνωσιν διαφόρων στοιχείων, κάτω πτηνόν, δεξιὰ ἐπιθετον γένους θηλυκοῦ, καὶ ἀριστερὰ στρατηγός. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σύρε κ' Ἐλα [Ε]

640. Σύνθεσις λέξεως. Διὰ τῶν γραμμάτων α, εε, η, ε, κκ, λ, μ, ν, ξ, οοοο, ρ, σ, ττ, φ, ω, νὰποτελεσθῆ μία λέξις σύνθετος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τρομαρά 641.—642. Ἀσπετα παροράματα. 1.—Κάθε ζῦθος ἔχει ἕνα ζαγάρι χέλια, μύδια, αὐτὸς κομμάτια. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τυδέως

643. Ἐρωτήσεις. Ἐν μέγα δωμάτιον εἶνε ἐστρωμένον ὀλόκληρον μετ' ὡς τάπητα, καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ τάπητος ὑπάρχει ἕν πορτοκάλιον. Πῶς εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ λάβῃ μετ' ὡς χεῖρας του τὸ πορτοκάλιον, χωρὶς νὰ πατήσῃ τὸν τάπητα; Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βροταλογοῦ Ἄρεως

644. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀναγραμματισμοῦ. Ἄρα ἀναγραμματισθοῦν αἱ κατωθὶ ζητούμεναι λέξεις, τότε τὰρχικά τῶν νέων λέξεων, κατὰ σειρὰν, θάποτελέσωσιν ποταμὸν τῆς Γαλλίας, 1. Ὅρα τοῦ ἔτους. 2. Γεωμετρικὸν σχῆμα. 3. Ἐθνικόν. 4. Νῆσος. 5. Σύνδεσμος. 6. Νόσος. 7. Ἐπίρημα. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστέρη του Βέγα [ΕΕ]

645. Φωνηεντόλιπον. α αα-οοι-οοι. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φραγκλίτου

646. Γρίφος. Εἶς, ΚΑΚΟΝ φάρμακον. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τρομαρά

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Ὑνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Δι' συνδρομὰ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰδίου, 117, ἐναντι Χρυσοσθηλαωτίσσης

Περίοδος Β.—Τόμ. 5^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Νοεμβρίου 1899 Ἔτος 21^{ον}.—Ἀριθ. 47

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ (Συνεχίται ὡς σελ. 372)

Αἱ μονομαχίαι ἀπεφασίσθησαν. Πρῶτος ὁ ἱατρός θὰ ἐμονομάχῃ μετ' ὡς μαρκήσιον, καὶ τὴν ἐπαύριον ὁ ὑπολοχαγὸς Δαρσιεὶ θὰ συνητῆται καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς μετ' ὡς ἴδιον ἀντίπαλον. Ὁ Λεντού, ὡς προσβεβλημένος, εἶχε τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ ὄπλου καὶ ἐξέλεξε τὸ πιστόλιον. Τὴν ὁρίσθησαν ἡμέραν, οἱ ἀντίπαλοι, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν μαρτύρων των καὶ ἐνὸς ἄλλου ἱατροῦ, ἐξήλθον κρυφίως τῆς πόλεως καὶ μετέβησαν εἰς γειτονικὸν τι δασύλλιον, ὅπου ἤλπιζον εἶναι θὰ ἠνωχλοῦντο ἀπὸ κανένα. Ἐξ ἄλλου, ὁ Ρενώ, πληροφορηθεὶς τὰ καθέκαστα ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ, ἀπεφάσισε νὰ παρευθῆ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μονομαχίαν, διὰ νὰ μάθῃ ταχύτερον τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ ἠκολούθησε μακρόθεν τοὺς ἀξιωματικούς.

Ἐξήτησαν καὶ εὗρον ταχέως τὸ κατάλληλον μέρος, κατόπιν οἱ μάρτυρες ἐγένισαν τὰ πιστόλια, ἐμέτρησαν τὴν ἀπόστασιν, ὤρισαν διὰ κλήρου τὰς θέσεις, καὶ τέλος παρατάξαν τοὺς ἀντιπάλους. Τὸ σύνθημα τοῦ πυροβολισμοῦ ἐδόθη. Σχεδὸν χωρὶς νὰ σκοπεύσῃ, ὁ ἱατρός ἐραψε τὸ πιστόλι του, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε τὸν μαρκήσιον. Ὁ Λουδοβίκος ἐπυροβόλησεν εἰς τὸν ἄερα. Ἐν τούτοις, οἱ μάρτυρες ἐνόμισαν εἶναι τῶν ἀντιπάλων θὰ ἐπληγῶνθαι, διότι, εὐθὺς μετὰ τὸν πυροβολισμόν, ἠκούσθη κραυγὴ πόνου καὶ θροῦς κλάδων μετατοπιζομένων. Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ἦσαν σῶοι καὶ ὑγιεῖς. Ὁ Λεντού, ἀγνοῶν τὸν κανόνα τῆς μονομαχίας, καθ' ὅν ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἀντιπάλους ἢ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς συνομιλία, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν μαρκήσιον, ἐν ὅτ' οἱ μάρτυρες ἐγένι-

σαν τὰ ὄπλα ἐκ νέου, καὶ τῷ εἶπε: —Σὰς εἶδα καλὰ ποῦ ἐπυροβολήσατε εἰς τὸν ἄερα, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ἐπαναληφθῆ αὐτὸ, διότι ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃ μονομαχία σοβαρά. —Πολὺ καλὰ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Νοαρχμῶν ἐν τούτοις θὰ μ' ἐτυπεν ἢ συνειδήσει ἂν σὰς ἐφόνευα, χωρὶς νὰ γνωρίζω κἂν διατὶ. —Πῶς; δὲν γνωρίζετε διατὶ; Καὶ λησμονεῖτε τὴν ὕβριν, τὴν ὅποιαν μοῦ ἐκάματε;... —Ποῖαν ὕβριν; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ μαρκήσιος. —Μ' ἐγελοιοποιήσατε! —Ποῖος σὰς το εἶπε; —Ὁ ὑπηρετῆς τοῦ ξενοδοχείου, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔφερεν τὸ φαγητόν κατὰ τὸ διάστημα τῆς κρατήσεώς μου, αὐτὸς μου εἶπεν ὅτι μ' ἐκάματε τὸ παίγνιον δλης τῆς πόλεως. —Καὶ ἐπιστεύσατε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, χωρὶς νὰ ζητήσετε ἄλλας πληροφορίας; —Ὁμολογῶ ὅτι ἐσπευσα... ἴσως ἔχω καὶ ἄδικον. —Λοιπόν, ἀγαπητὴ μου συνάδελφε, ἔπρεπε νὰ μ' ἐρωτήσετε τί συμβαίνει, ἐσυνειθισα νὰ λέγω πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, σὰς βεβαίω δὲ εἶναι δὲν ὠμίλησα διὰ σὰς εἰς κανένα. —Τότε λοιπόν, εἶπεν ὁ Λεντού, προχωρῶν πρὸς τοὺς μάρτυρας, εἶνε περιττόν νὰ ἐξακολουθῆσῃ ἡ μονομαχία. —Νομίζω. —Τὴν χεῖρά σας, ἀγαπητὴ μου συνάδελφε. —Μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ ἐξ ὅλης καρδίας, φίλτατε.

Ἐγιναν ἐντελῶς ἀγνώριστοι (Σελ. 378, στήλ. γ')

Οἱ δύο ἄνδρες ἀντήλαξαν θερμὴν χειραψίαν, οἱ δὲ μάρτυρες, περιχαρεῖς, ἐδήλωσαν ὅτι δὲν ἔμενε πλέον εἰμὴ ἡ ἐπισφράγισις τῆς συμφιλίωσης δι' ἐνὸς παιδρὸς προγεύματος. Ὁ μαρκήσιος ἐπεκρότησε τὴν ιδέαν ταύτην. Ὁ ἱατρός, τὸν ὅποιον εἶχον παραλάβῃ, διὰ νὰ περιποιηθῆ ἐν ἀνάγκῃ τοῦ τραυματίας, παρουσιάσθη ἕξασφα καὶ εἶπε πρὸς τὸν Λεντού: —Ευέρετε ποῖον ἐπληγώσατε; —Ὁχι. Μὰ πῶς; ἐπληγώσα κανένα; —Μάλιστα! ἀπεκόψατε τὸ ἄκρον τῆς μύτης ἐνὸς περιέργου... Ἐν ὅτ' ἐπρογευματίζαν ὅλοι μαζί εἰς τὸ Ἐστιατόριον τῶν ἀξιωματικῶν, ὁ ἱατρός Λεντού ἠρώτησε διατὶ δὲν ἐφαίνετο ὁ ὑπηρετῆς, ὁ ὁποῖος τοὺς ὑπηρετεῖ συνηθῶς. —Δυστυχία του, κύριε

μου! ἀπεκρίθη ὁ Ξενοδόχος. Ἐπαθε μεγάλη συμφορὰ ὁ κακόμοιρος· τοῦ ἔκοψαν τὴν ἀκρὴ τῆς μύτης.

— Ἄ! ἄ! ἔκαμην ὁ Δαρσιέ· ἔλατε μαζί μου, Λεντού· εἶσθε ἰατρός, θά τον θεραπεύσετε, κ' ἐγὼ θά σας χρησιμεύσω ὡς βοηθός.

Μετά τινος ἐρεύνας, οἱ δύο ἄνδρες εὔρον τὸν Ρενώ.

— Πλησίασε, φίλε μου, τῷ εἶπε προσηθέστατα ὁ ἰατρός· μὴν φοβᾶσαι καὶ δὲν εἶνε τίποτε· θά σου δώσω ἐγὼ ἓνα ἱατρικό, ποῦ θά σε θεραπεύσῃ ἀμέσως.

Ὁ Ρενώ ἐπλησίασεν ἀνυπόπτος.

Ἀμέσως τότε ὁ ὑπολοχαγός, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσεν ἓνα γερὸ μπαστοῦνι, ἐπέπεσε κατ' ἐπάνω του, ἐξαφνικὸς ὡς θύελλα, καὶ τον ἄρχισε τέτοιες μπαστουνιές, ποῦ ὁ Ρενώ τὰ ἔχασε καὶ δὲν ἤμπόρεσε οὔτε νὰ φύγῃ, οὔτε νὰ φυλαχθῇ.

— Φίλτατε, ἔλεγεν ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἰατρός· αὐτὸ εἶνε τὸ δραστικώτερον φάρμακον· θά σε σώσῃ ἀπὸ τὴν συμφορῆσιν, διὰ τῆς ταχείας κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. Ὅσα μεγαλύτερα δόσεις, τόσα μεγαλύτερα ὠφέλεια.

Ὁ Δαρσιέ ἐκουράσθη πλέον νὰ κτυπᾷ καὶ ἔπαυσεν· ἀλλὰ αἱ ὠρυγαὶ τοῦ Ρενώ δὲν εἶχαν τέλος...

Πρὶν τον ἀφίσουν, ὁ Λεντού τῷ ἔδωσε καὶ τὴν ἐξῆς ἱατρικὴν συμβουλὴν:

— Φοβοῦμαι, ὅτι τὸ κλίμα αὐτῆς τῆς πόλεως δὲν σε σηκώνει. Ἄν ὁ στρατάρχης μάθῃ τὴν διαγωγὴν σου, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θά σε στείλῃ πρὸς θεραπείαν... εἰς τὴν φυλακὴν. Σὲ συμβουλεύω λοιπὸν νὰ φύγῃς ἀπὸ ἐδῶ τὸ γρηγορώτερον, καὶ νὰ μὴν ξαναφανῆς ἔς τὰ μάτια μας.

Ὁ Ρενώ δὲν ἀπεκρίθη λέξιν καὶ ἔφυγε χλωαίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄.

ΟΠΟΥ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΠΡΟΥΝ ΕΛΑΧΙΕΤΑ ΦΘΕΛΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΥΣ ΤΟΥ ΣΥΝΑΓΑΣΜΟΥΣ.

Ὁ Ρενώ ἀπῆλθε πολὺ ὀλίγον ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸ οἰκτρὸν ἀποτέλεσμα τῶν ραδιουργιῶν του.

Κακοτυχία ἀπαραιογμάτιστος τὸν παρηκολούθει καὶ τον ἔκαμνε νὰ δρέπῃ διαρκῶς τοὺς πικροτέρους καρπούς ἀπὸ πᾶσάν του ἐνέργειαν. Ἡ ἀπώλεια τῆς μύτης του προπάντων τὸν ἐλύπησεν ὑπερβολικὰ· ἐκτὸς τῆς ἀδυναμίας, τὴν ὁποίαν ἤσθάνετο πρὸς τὸ σημαντικὸν τοῦτο αἰσθητήριον ὄργανον, ἐσυλλογιζέτο ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς πολὺ εὐκόλα θάνεγνωρίζετο, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἐστερημένων ὄσφρατῆριου, εἶνε φυσικὰ πολὺ περιωρισμένος.

Συντετριμμένος καὶ ἀπογοητευμένος, ὁ δυστυχὴς ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀξιολόγου συντρόφου του.

Ὁ Μπρόουν δὲν εἶχε τολμήσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ταρραγόναν, φοβούμενος,

καὶ δικαίως, μήπως ἡ προφορὰ του, τὴν ὁποίαν ἦτο ἀδύνατον, ὅπως εἰς κάθε Ἀγγλον, νὰ μεταβάλῃ, ἤθελε προδώσῃ τὴν ἐθνικότητά του, καὶ τότε βεβαίως θά συνελαμβάνετο καὶ θά ἐτουφεκίζετο ὡς κατάσκοπος.

Ὁ πρῶν δικηγόρος ἦτο, βλέπετε, ὄχι μόνον ἀπληστος ἀλλὰ καὶ συνετός· εἰς τὸν ἴδιον βαθμὸν, καὶ πάντοτε, ἐφ' ὅσον δὲν ἔκρινε τὴν παρουσίαν του ἀπαραίτητον, ἔμενε παράμερα, μὴ θέλων νὰ βλέπῃ κινδυνεύουσαν ὑπὲρ τὸ θεῖον τὴν πολυτίμον ζωὴν του ἢ τὴν ἐλευθερίαν του.

Διὰ τοῦτο εἶχεν ἐγκατασταθῆ μακρὰν τῆς πόλεως, εἰς μικρὸν τὴν χωρίον, ὅπου ὁ πρῶν οἰκονόμος τῶν Νοαριῶν θά ἐπήγαινε νὰ τον εὔρῃ, διὰ νὰ τῷ ἀναγγείλῃ τὴν ἐπιτυχίαν—ἢ τὴν ἀποτυχίαν,—τῆς ἐντίμου ἐπιχειρήσεως.

Πρὸς μεγάλην δυσἀρέσειαν τοῦ Ρενώ, ὁ Μπρόουν ὑπεδέχθη δι' ἀνευλαβοῦς καὶ ἀκρατήτου γέλωτος τὴν διήγησιν τῶν συμφορῶν καὶ τῶν δυστυχημάτων τοῦ συνταίρου του, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι σπανίως ἤκουσεν εἰς τὴν ζῶν τὴν διασκαδαστικώτεραν ἱστορίαν.

— Ἐν τούτοις, διεμαρτυρήθη ὁ πανοῦργος, δὲν βλέπω εἰς ἅλα αὐτὰ τίποτε ἄξιον τόσο γέλωτος· ἐγὼ ἐκινδύνευσά πρὸς χάριν σας...

— Ἀστείωτατον!.. ἐψιθύρισεν ὁ Μπρόουν, συνεχίζων τὸν γέλωτά του.

— Πῶς εἶπατε;

— Εἶπα... ὅτι... εἶπα... ἀστείωτατον!.. ἀπεκρίθη ὁ δικηγόρος.

Ἀπὸ τὰ γέλια, ἡ ἀναπνοὴ του ἐκόπη τὸ αἷμα ἀνήλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐχρωματίσθη μὲ ὄλας τὰς ἀποχρώσεις τοῦ ἐρυθροῦ· εἰς τὸ τέλος ἔγινεν ἰόχρουν βαθῶ· ἐνόμιζες ὅτι ὁ χονδρὸς Ἀγγλος θά ἐξερρηγνύετο μετ' ὀλίγον ὡς βόμβρα.

— Μὰ κύριε Μπρόουν! εἶπεν ὁ Ρενώ αὐστηρῶς· ἡ συμπεριφορὰ σας μοῦ φαίνεται πολὺ ἀνάρμοστος.

— Σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Ἀγγλος, μὴ μεταχειρίζεσθε τοιοῦτον ὕφος πρὸς ἐμέ, μίστερ Ρενώ! Δέν με τρομάζει καθόλου, τὸ γνωρίζετε πολὺ καλά.

— Μὰ ἐπιτέλους...

— Ἡθέλατε νὰ ἐνεργήσετε μόνος σας· ἐγὼ σας ἄφισα ἐλεύθερον, καὶ, κατὰ τὸ σύνθημα, ἐκάματε μιά τρύπα ἔς τὸ νερό.

— Κύριε Μπρόουν...

— Πῶς; ἰσχυρίζεσθε ὅτι ἐπετύχατε;

— Ὅχι, ἀλλά...

— Τότε λοιπὸν μὴν ἐπιμένετε, καὶ ὁμολογήσατε ὅτι εἶσθε ἀδέξιος.

— Ἡθέλα νὰ ἔδλεπα τί θά ἐκάματε σεῖς, ἂν εἶσθε εἰς τὴν θέσιν μου.

— Νὰ εἶσθε βέβαιος, ὅτι ἐγὼ θά τα ἐκατάφερα πολὺ καλλίτερα· τουλάχιστον δὲν θά ἔχανα τὴν μὴν μου.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὑπέλαθεν ὁ Ρενώ στενάζων, ὅτι ἀπετύχαμεν καὶ πάλιν.

— Ναι· ἀλλ' ἄς μὴ ἀπελπίζώμεθα.

— Τί θά κάμωμεν τώρα;

— Ἀφίστέ με νὰ σκεφθῶ.

— Ὅθ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ὑπάγετε εἰς Ταρραγόναν;

— Βεβαίως· καὶ νομίζω ὅτι εὕρηκα ἓνα τρόπον, διὰ νὰ μὴ ἀναγνωρισθῶ ἀπὸ τὴν προφοράν μου.

— Τί τρόπον;

— Ὅθ μεταμορφωθῶ εἰς ἐπαίτην γέροντα, κοφάλαλον· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, βλέπετε...

— Ἀμὴ ἐγὼ; ἠρώτησεν ὁ Ρενώ.

— Σὰς πειράζει νὰ σκεπάσετε τὸ διακεκρίμενον σας πρόσωπον,—τώρα μάλιστα πάρα πολὺ διακεκρίμενον...—μὲ μίαν ψεύτικην γενειάδα;

— Ὅχι βέβαια.

— Λοιπὸν ἄς μεταμορφωθῶμεν πρῶτα εἰς ἐπαίτας, καὶ κατόπι θά σας ἀνακοινώσω τὰ σχέδιά μου. Ἄ, αὐτὴν τὴν φορὰν ἐλπίζω ὅτι θά εἴμεθα εὐτυχέστεροι.

Οἱ δύο ἀλιτήριοι προέβησαν ἀνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν μετεμφίσειν, καὶ ἔγιναν ἐντέλως ἀγνωρίστοι.

Ὁ Μπρόουν ἐκένωσε τὸ περιεχόμενον τῆς ταμβακοθήκης του εἰς ποτήριον ὕδατος, καὶ ὅταν ἡ κόνις ἐμούσκευσεν ἄρκετά, ἔχρισε τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὁποῖον προσέλαθεν ἀμέσως χρῶμα βαθῶ μελαγχρινόν. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἔβαψε τὰς χεῖράς του, τὸν λαιμὸν του καὶ τὰς ἐρυθρὰς φαβορίτας του.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΗΣ Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire

ΜΙΑ ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων ὑπάρχει κήπος, ἐπὶ τῆς ἐξουθούρας τοῦ ὁποίου ἀναγιώσκεται ἡ ἐξῆς παράδοξος ἐπιγραφή:

«Ὁ κήπος οὗτος δίδεται ὡς δῶρον εἰς ἐκείνον, ὁ ὁποῖος εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην του.

Διαβάτης, θελήσας νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς σπανίας ταύτης εὐκαιρίας εἰσῆλθε μίαν ἡμέραν καὶ ἐζήτησε τὸν ἰδιοκτήτην.

— Τί με θέλετε;

— Ἦλθν νὰ μου χάρισετε τὸν κήπον.

— Εὐχαρίστως· λοιπὸν εἶσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην σας;

— Εἶμαι ἐντέλως εὐχαριστημένος· ὁ κήπος σας ἐπομένως μοῦ ἀνήκει καὶ πρέπει νὰ μοῦ τον δώσετε.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κήπου ἐμειδίασε καὶ ἀπήντησε:

— Δέν το πιστεύω, ἀγαπητέ μου κύριε. Ἄν ἦσθε πράγματι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην σας, βεβαίως δὲν θά εἶχατε ἀνάγκην ἐνὸς ξένου κήπου.

Συγχρόνως ἐπιλοδώρησε τὸν ἐπισκέπτην μὲ ὀλίγα ἄνθη καὶ του ἔδειξε τὴν θύραν, διὰ νὰ ἐξέλθῃ τὸ γρηγορώτερον.

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΤΟ ΚΛΙΜΑ

ΣΩΣ νὰ μὴ σας ἐφάνησαν ἄρκετὰ ὅσα σας εἶπα προχθὲς περὶ τοῦ ἀθηναϊκοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἴσως νὰ ἐγεννήθη εἰς τὸ πνεῦμά σας ἡ ἀπορία: Μόνον ὑπὸ ὀπτικὴν ἔποψιν, μόνον ὑπὸ ἔποψιν ὠραιότητος ἐξετάζεται ἡ ἀτμόσφαιρα ἐνὸς τόπου; Ὅχι βέβαια. Ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἔποψις ἀκόμη σπουδαίον μὲ τὴν ὄρασιν ἀλλὰ μὲ τὴν αἴσθησιν ἐν γένει, καὶ ἡ ὁποία ὡς ὄργανον ἐξετάσεως δὲν ἔχει ἀπλῶς τὸν ὀφθαλμὸν, ἀλλ' ὀλόκληρον τὸ αἰσθανόμενον σῶμα, ἀκόμη δὲ—χάριν μεγαλητέρας ἀκριβείας,—καὶ μερικὰ ἔργαλεῖα, π. χ. τὸ θερμομέτρον, τὸ βαρόμετρον, τὸ ὑγρόμετρον, τὸ βροχομέτρον... Σήμερον λοιπὸν πρόκειται νὰ συμπληρώσωμεν ὅσα εἶπομεν ἤδη, ἐξετάζοντες τὴν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν, μὲ ἄλλους λόγους τὸ κλίμα τῶν Ἀθηναίων.

Αἱ Ἀθηναῖοι εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς 38ης μοίρας βορείου πλάτους (ἂν θέλετε μάλιστα ἀκριβέστερον τὴν γεωγραφικὴν τὴν θέσιν, ὅπως θά σας τὴν ἔγραψεν ὁ Ἰούλιος Βέρν εἰς κανὲν μυθιστόρημά του, ἰδοῦ: Βόρειον πλάτος: 37° 57'—Ἀνατολικὸν μῆκος: 47° 22'). Εὐρίσκονται ἐπομένως ἐν πλήρει εὐκράτῳ ζώνῃ, ἰπέχουσαι τόσον ἀπὸ τὸν Ἰσημερινόν—τὸ κέντρον τῆς διακεκαυμένης,—ὅσον καὶ ἀπὸ τὸν Πόλον,—τὸ κέντρον τῆς κατεψυγμένης. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν μας λέγει σχεδὸν τίποτε. Μόνη ἡ γεωγραφικὴ θέσις, καθὼς γνωρίζετε, δὲν προσδιορίζει τὸ κλίμα ἐνὸς τόπου. Τοῦτο ἐξαρτᾶται πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν φύσιν τοῦ ἐδάφους καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος του ἐκ τῆς θαλάσσης. Παραδείγματός χάριν, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς κάμνει περισσότεραν ζέστην ἢ παντοῦ ἄλλου, διότι ἡ ἄμμος θερμαίνεται εὐκολώτερα ἀπὸ τὰ δάση, ἀπὸ τὰ ὕδατα καὶ ἀπὸ τὰ ὄρη, καὶ διότι τὸ ἔδαφος εὐρίσκεται εἰς τὸ αὐτὸ σχεδὸν ἐπίπεδον τῆς θαλάσσης. Ἐν γένει τὰ ὄρεινα μέρη εἶνε ψυχρότερα ἀπὸ τὰ πεδινὰ—τοῦ αὐτοῦ πλάτους, ἐνονοῦ,—καὶ τὰ γυμνά θερμότερα ἀπὸ τὰ δενδρόφυτα. Τώρα, ἂν ἔχετε πρόχειρον καμμίαν ὑδρόγειον σφαῖραν, θέσατε τὸν δάκτυλόν σας ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων, καὶ περιστρέψατε τὴν σφαῖραν ἀπαξ περὶ τὸν ἄξονά της. Ὅθ συναντήσετε διαδοχικῶς ὅλους τοὺς τόπους τοὺς ἔχοντας τὸ αὐτὸ πλάτος μὲ τὰς Ἀθήνας, ὅλους δηλαδὴ τοὺς εὐρισκομένους ἐπὶ τοῦ 38ου παραλλήλου κύκλου. Ἀλλὰ μὴ νομίσετε,

ὅτι εἰς κανένα ἐκ τῶν τόπων αὐτῶν θά συναντήσετε τὸ ἀθηναϊκὸν κλίμα. Παρητηρήθη ὅτι ἡ θερμοκρασία τῶν Ἀθηναίων, — τῶν ὁποίων τὸ ὕψος ἐκ τῆς θαλάσσης εἶνε κατὰ μέσον ὄρον 100 μέτρα, — ὑπερβαίνει τὴν μέσσην, τὴν κανονικὴν οὕτως εἰπεῖν θερμοκρασίαν τῶν τόπων τοῦ 38ου παραλλήλου, τὸν μὲν χειμῶνα κατὰ δύο βαθμοὺς Κελσίου, τὴν δὲ ἄνοιξιν καὶ τὸ φθινόπωρον κατὰ τρεῖς, τὸ δὲ θέρος κατὰ τέσσαρας. Ἡ ἀναλογία αὕτη σημαίνει, ὅτι ὁ χειμῶν εἰς Ἀθήνας δὲν εἶνε ποτὲ δριμύς, ἀφ' οὗ σπανιώτατα χιονίζει, καὶ τὸν ψυχρότατον ἀκόμη Ἰανουάριον, ἡ θερμοκρασία οὐδέποτε κατέρχεται χαμηλότερα τῶν 8 βαθμῶν Κελσίου. Ἡ ἴδια ἀναλογία μᾶς λέγει, ὅτι τὸ ἀθηναϊκὸν θέρος εἶνε θερμότερον τοῦ δέοντος· καὶ πραγματικῶς, ἡ θερμοκρασία τοῦ θεροῦς εἶνε ἐνίοτε ἡ ἴδια μὲ τὴν τῶν τροπικῶν. Ἄλλ' αἱ ἀνυπόφοροι αὐταὶ ἡμέραι εἶνε ὀλίγιστα, καὶ ἐν γένει ἡ θερμοκρασία τοῦ θεροῦς μετρίζεται ἐπαιθητῶς ἀπὸ τοὺς πνεύοντες ἀνέμους, προπάντων δὲ ἀπὸ τὸν δυτικὸν καὶ τὸν νοτιοδυτικὸν, τὸν πληροῦντα τὴν χώραν δροσερὰς καὶ ὑγιεινῆς θαλασσίας αὔρας.

Ἐλαθα ἤδη ἀφορμὴν νὰ σας εἶπω, ὅτι αἱ ἡμέραι καθ' ἃς δὲν φυσᾷ ἄνεμος εἰς τὰς Ἀθήνας, μᾶλλον ἢ ἦτον ἰσχυρὸς, μετροῦνται εἰς τὰ δάκτυλα. Ἰδοῦ τώρα κατὰ ποίαν περίπου ἀναλογίαν πνέουν οἱ διάφοροι ἀνεμοὶ: Ὁ βόρειος 37 ἡμέρας τὸ ἔτος, ἄλλας τόσας δὲ ὁ δυτικὸς ὁ βορειανατολικὸς 100 ἡμέρας ὁ νότιος 40 ἡμέρας, καὶ ὁ νοτιοδυτικὸς 108. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ βασιλεῖαι αὐταὶ τῶν ἀνέμων δὲν εἶνε συνεχεῖς καὶ ὠρισμένα· ἀπεναντίας παρατηρεῖται ἡ μεγαλύτερα ἀταξία εἰς τὴν διάρκειάν των καὶ εἰς τὴν διαδοχὴν, εἶνε δὲ τῶντι καὶ τι καταπληκτικὸν εἰς τὰς Ἀθήνας αἱ αἰφνίδιαι μεταβολαὶ τοῦ καιροῦ καὶ αἱ κυμάνσεις τῆς θερμοκρασίας. Αἱ ὠραι τοῦ ἔτους καταντᾷ νὰ μὴ ἔχουν καμμίαν σημασίαν, καὶ νὰ βλέπετε ἡμέρας χειμῶνος ἐν θέρει, καὶ ἡμέρας θεροῦς ἐν χειμῶνι. Συμβαίνει μάλιστα πολλάκις μεταβολαὶ ἀποτομωμάται νὰ γίνουεν ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Τοῦτο δὲν εἶνε ἴσως πολὺ καλὸν ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν, διότι τὸ αἰφνίδιον καταλαμβάνει ἀπροφύλακτους τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς προσβάλλει εὐκόλως. Ἀλλὰ δὲν εἵμπορεῖ κανεὶς ν' ἀρνηθῇ ὅτι ἡ ποικιλία εἶνε πάντοτε ὠραία, ὅτι ἡ μονοτονία τῶν θερινῶν καυμάτων διακόπτεται εὐχαρίστως ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας ψυχρότερας, καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀπολαυστικώτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὰς λαμπράς, τὰς ἐξαιτίας ἐκείνας ἡμέρας τοῦ χειμῶνος, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν ἀληθῆ ἀθηναϊκὴν ἀνοιξιν.

Ἐν γένει τὸ κλίμα τῶν Ἀθηναίων εἶνε εὐκράδες, ξηρὸν, ἄρκετὰ ὑγιεινόν, καὶ πολὺ εὐχάριστον. Ἀνοιξὶς αἰωνία δὲν βα-

σιλεύει βέβαια· ἀλλ' οὔτε τὸ θέρος εἶνε σχετικῶς ἀνυπόφορον, οὔτε πολὺ μᾶλλον ὁ χειμῶν. Ὀλίγας μόνον ἡμέρας εἵμπορεῖ νὰ εἴπῃ ὁ ἀθηναῖος, ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ ζέστην ἢ ἀπὸ ψύχος. Οὔτε πάγοι, οὔτε ὀμίχλαι, οὔτε χιόνες. Ἡ ὑγρασία εἶνε κάτι τι ἄγνωστον. Ἀλήθεια βρέχει συχνά, καὶ κατὰ μέσον ὄρον περὶ τὰς 80 ἡμέρας τὸ ἔτος. Ἀλλὰ τὸ ἔδαφος, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του, δὲν διατηρεῖ ὑγρασίαν, ξηραίνόμενον εὐκολώτατα ἀπὸ τὰς θερμὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καὶ εἰς τὴν πνοὴν τῶν ἀνέμων ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τοὺς ὑδατομοῦς καὶ ἐπανακτᾷ ὅλον τὸ εὐεργετικὸν της ὄζυγον.

Ὅλα καλὰ· ἀλλὰ—θὰ ἐρωτήσῃ κανεὶς,— ἡ αἰωνία σκόνη καὶ κάποτε ἡ λάσπη δὲν εἶνε μίαν πληγὴν... Ναι· ἀλλ' ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς ἓνα τόπον, καὶ τὰ ἐλαττώματά του τῷ φαίνονται προτερήματα. Ἦκουσα γηγενῆ Ἀθηναίων νὰ μου ἐκθειάζῃ ὡς κάτι τι ἔκτακτον τὸ θέμα τῆς σκόνης, ὅταν τὴν στροβιλίζῃ ὁ ἀνεμὸς καὶ τὴν ἀνυψῶν εἰς νέφη,—φαίνεται ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε στείλῃ ἀπάντησιν εἰς τὴν Ἡ' Κυριακὴν,—καὶ πρὸ τῆς λάσπης, ἡ ὁποία κατὰ τὰς βροχερὰς ἡμέρας καλύπτει τὰς δόδους, ν' ἀνακράξῃ:—Τί τόπος! τί τόπος! καὶ τὴ λάσπη τοῦ ἀκόμη σοῦ ἔρχεται νὰ τὴ φᾷς με ἐ τὸ χ ο υ λ ι ἄ ρ ι !

Ὁμολογῶ, ὅτι ἡ λεπτὴ κόνις τῶν Ἀθηναίων, βροχομένη, μεταβάλλεται εἰς ἓνα πολτὸν ὑποκίτρινον, εὐγενῆ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει καμμίαν ὁμοιότητα μὲ τὸν μαῦρον βόρβορον ἄλλων πόλεων, καὶ ὁ ὁποῖος πολὺ ὁμοιάζει μὲ... κρέμαν. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν γεῦσιν του, τί νὰ σας εἶπω, δὲν τον ἐδοκίμασα ποτέ.

ΠΑΙΔΩΝ

ΧΕΛΙΔΩΝ ΚΑΙ ΚΟΡΩΝΗ (Μῦθος Αἰσώπου.)

Τοῦ Μαρτίου τὸ χελιδόνι, Μὲ τὴ φλύαρή του γλώσσα, Λέει ἔτην ἀσχημὴν κορώνη: «Ἐγὼ ἰδὼ ἔτὸν κόσμον τόσα Ζῶα καὶ πουλιά, κανένα Ἀσχημὸν ὅμως σὺν ἐσένα! —Χελιδόνι μου, γνωρίζω Τοῦτο μόνον νὰ σοῦ εἶπω: Ὅτι ἐγὼ παντοῦ γυρίζω, Σ' ὅποιον μέρος ἀγαπῶ, Ἡ χειμῶνα ἢ καλοκαίρι... Ἐνῶ σὺ μὲ τὸ ἀέρι Τοῦ Αὐγούστου, παραίτεῖς Τὴ φωλιά σου καὶ ποῖός ἔξει, Ὅπου ὁ ἀνεμὸς οὐ φέρῃ, Καταφύγιον ζητεῖς,— Μὴ τὸ κρῦ σου μαθήσῃ Τὰ σπαθὰ σου φτερά, Κι' ὁ Βοριάς σοῦ φαλλιδίση Ὅλας διόλου τὴν οὐρά... Τώρα πιά καὶ σὺ στοχάσου Τί ἀξίζει ἡ εὐμορφία σου!

I. Γ. ΓΙΑΝΟΥΚΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ L. T. MEADE

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΦΗΛΗ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΟΛΓΑΣ

ὑπὸ ΙΟΥΛΙΑΣ Α. ΣΩΜΑΚΗ

Τόμος ἐκτάκτου πολυτελείας, μεγάλος, ογκώδης, ἐπὶ λαμπροῦ χαρτου, πλουσίως κεκοσμημένος δι' ἐξήκοντα εικονογραφίῶν τοῦ ἀγγλοῦ ζωγράφου Τ. Πύμ, δι' ἀρχαίων στοιχείων καὶ ἄλλων κοσμημάτων.

Τὰ ἀδεῖα ἀντίτυπα θὰ φέρουν ἐξώφυλλον, κομψότατα εικονογραφημένον καὶ τυπωμένον με δύο χρώματα μελάνης.

Τὰ χρυσοῦδα ἀντίτυπα θὰ φέρουν λαμπρὸν περικάλυμμα, ἐξ ὑφάσματος μονοκόμου, ἐφ' οὗ γράμματα καὶ εἰκόνες θὰ εἶνε τυπωμένα διὰ μελάνης μαύρης, χρυσοῦς καὶ ἀργυρᾶς.

*Ἐκδόσις πρωτοφανῆς διὰ τὴν Ἑλλάδα. Μοναδικὸν ἔθρον τοῦ νέου ἔτους 1900.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ὁ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ θὰ ἐκδοθῆ ἀνυπερθέτως τὴν 15 Δεκεμβρίου 1899.

Οἱ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης πληρόντες τὸ ἀντίτυπον, θεωροῦνται συνδρομητὰ τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, καὶ μόνον οὗτοι θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν τῶν Δώρων, ἅτινα ὀρίζονται κατωτέρω.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

*Ἄδελφος φρ. πέντε (5)

Λαμπρῶς χρυσοῦδος φρ. ἑπτὰ (7).

Αἱ παραγγελίαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου, πέμπονται κατ' εὐθείαν διὰ συστημένης ἐπιστολῆς

πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδοτὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰδίου, 117, εἰς Ἀθήνας.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΔΩΡΩΝ

Δέκα ἐκ τῶν συνδρομητῶν τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, ὀριζόμενοι διὰ κλήρου, θὰ λάβουν ὡς Δῶρον Βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μας (ἦτοι τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης) κατ' ἐκλογὴν ἐκάστου τῶν κληρωθησομένων, ὡς ἑξῆς :

- Ὁ 1ος θὰ λάβῃ βιβλία κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἀξίας φρ. 60—
- Ὁ 2ος καὶ ὁ 3ος ἑκάστος » » 30—
- Ὁ 4ος, 5ος καὶ 6ος » » 15—
- Ὁ 7ος, 8ος, 9ος καὶ 10ος » » 8,75

*Ἦτοι θὰ δωρηθῶσι διὰ κλήρου εἰς 10 ἐκ τῶν συνδρομητῶν τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, βιβλία ἀξίας ἐν ὄλῳ φρ. 200.

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE)

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 369)

Ἐν τούτοις ὁ στολισμὸς τῆς νύμφης προχωρεῖ δραστηρίως. Ἡ κόμωσις— οὐσιώδης στοιχεῖον καλλωπισμοῦ κ' ἐδῶ, ὅπως ἄλλως τε παντοῦ, —προσλαμβάνει ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὄψιν ἐπιβλητικὴν. Ἡ κεφαλὴ τῆς Μία-Μία, κατὰ τὸν ἰθαγενῆ συρμόν, ἔχει ξυρισθῆ γύρω-γύρω, ὡς κεφαλὴ φραγκισκανοῦ καλοῦ ἴσου, καὶ μόνον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀπομένει εἰς πλόκαμος, ὁ ὅποιος κτενίζεται, συστρέφεται, ἀλείφεται με ἔλαιον καὶ με κόμμι, ὥστε νὰ σχηματίσῃ κρόμβυλον (κότσον) ἀκλόνητον. Ἐπὶ τοῦ τριχίνου τούτου ὄγκου φυτεύεται δλόκληρος συλλογὴ θυσάνων καὶ πετρῶν· περίξ τοῦ γυμνοῦ μετώπου προσκολλᾶται ταϊνία δερματίνη, ἐκ τῆς ὁποίας κρέμονται κρίκοι, περιάπτα καὶ προτάλια, — ἕνα πλῆθος λιλιὰ, τὰ ὁποία κροταλίζουν διαρκῶς. Τὰ ὄτα, τρυπημένα εἰς πολλὰ σημεῖα, ἐπιμηκύνονται ὑπὸ τὸ βάρος τῶν κοσμημάτων· αἱ βλεφαρίδες ξερρίζονται ἐπιμελῶς ἢ μὲν κοσμεῖται με δύο κρίκους· τέλος οἱ ὀδόντες περιτρώγονται με τὴν λίμαν καὶ γίνονται ὀξεῖς ὡς κροκοδείλου.

Ἡ κεφαλὴ τῆς Μία-Μία ἐκοσμήθη εἰς τὴν ἐντέλειαν, καὶ προβαίνουν τώρα εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ καλλωπισμοῦ, τὴν σχετικῶς εὐκόλον. Ἀποτελεῖται

ἀπὸ ἀναρίθμητον πλῆθος βραχιονίων, δακτυλίων, περιδεραιῶν, κρίκων, ζωνῶν καὶ ἐπωμίων παντοσιδῶν. Τὰ κοσμήματα ταῦτα εἶνε ὡσεπιτοπλεῖστον ὄλινα, πρό-στυχα, ἄνευ ἀξίας· ἐν τούτοις μαρτυροῦν μίαν κάποιαν καλαισθησίαν· ἐν πλατῶ βραχιόνιον μάλιστα, ἀπὸ δέρμα κίτρινον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διασταυροῦνται κυανὰ γάνθραι με γαλακτώδεις, δὲν εἶνε διόλου ἄσχημον. Ἄλλως τε, ἐν γένει ὁ καλλωπισμὸς τῆς Μία-Μία ἕως ἐδῶ εἶνε ἀνεπιλήπτος. Πιθανὸν νὰ μὴ ἀρέσῃ εἰς τὸν ἀνίκανον νὰ διακρίνῃ τὴν ἰδιαιτέραν καλλονὴν ἐνδὸς τύπου ἀσυνήθους ἢ ἐνδὸς κόμου νέου δι' αὐτόν· ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀποτελεῖ σύνολον ἀρμονικόν, εἰς τὸ ὁποῖον οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη παρατονία εἰσχωρεῖ. Ἡ Μία-Μία, κινουμένη ἐλευθέρως ὑπὸ τὴν φανταστικὴν τῆς κόμωσιν καὶ τοὺς βαρεῖς τῆς στολισμοῦ, εἶνε πραγματικῶς μαρφή ἀξιοπερίεργος, πλήρης χάριτος βαρβάρου, πατροπαράδοτου.

Τὸ δυστύχημα εἶνε, ὅτι δὲν ἐμμένει μέχρι τέλους εἰς τὰ πατροπαράδοτα... Ἀπὸ τινων ἐτῶν, εἰς τὸ ἱματιοφυλάκιον τοῦ Μζι-Χεχὲ ὑπάρχει ἐν ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον κινεῖ τὸν φθόνον καὶ τὸν θαυμασμὸν ὀλοκλήρου τῆς φυλῆς. Τὸ ἔνδυμα τοῦτο εἶνε κολόβιον ἀνδρικόν, εἶδος φράκου-χρυσοκεντήτου, τὸ ἰδιόρρυθμον σχῆμα τοῦ ὁποίου μαρτυρεῖ ὅτι κατασκευάσθη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Διὰ ποιῶν ἀνεκδιηγήτων περιπετιῶν ἢ στρατιωτικῆ αὐτῆ στολῆς,

ἀπὸ χώρας εἰς χώραν, κατέληξεν εἰς τὸ χωρίον τῶν Ματαβέλων, βεβαίως ὁ Μζι-Χεχὲ δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ μάς το ἐξηγήσῃ. Γνωρίζει μόνον ὅτι τὸ κειμήλιον τοῦτο, τὸ ἐπίφθονον, τὸ εἶχον πρὸ αὐτοῦ ὁ πατήρ του καὶ ὁ πάππος του, καὶ ὅτι κατ' ἔθος οἰκογενειακόν, τὸ περιβάλλοντο εἰς τὰς μεγάλας τελετάς ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς Μία-Μία ἔσχον ἤδη ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἡμέραν θριάμβου, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐθεάθησαν μετὸ τιμητικὸν ἔνδυμα. Σήμερον εἶνε ἡ σειρά τῆς Μία-Μία, τῆς νεωτέρας. Καὶ ὅταν ἡ μήτηρ τῆς φέρῃ εὐλαβῶς καὶ τὴ παρρουσιάζῃ τὸ κειμήλιον, ἐκείνη τὸ φορεῖ με τὴν χαρὰν καὶ ὑπερῆφάνειαν, με ὁσὴν οὐδεμία εὐρωπαϊκὴ κόρη θὰ ἐφέρει τὸν νυμφικόν τῆς πέπλον.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ξένων ἐπισκεπτῶν, τοῦτο κάμνει οἰκτράν, κωμικὴν ἐντύπωσιν. Ἄλλ' εἶνε μόνον τέσσαρες καὶ ἡ Μία-Μία ἔχει ὑπὲρ αὐτῆς τὴν κλεινοσηφίαν· ποῖος ἀκούει τὴν ἀντιπολίτευσιν;

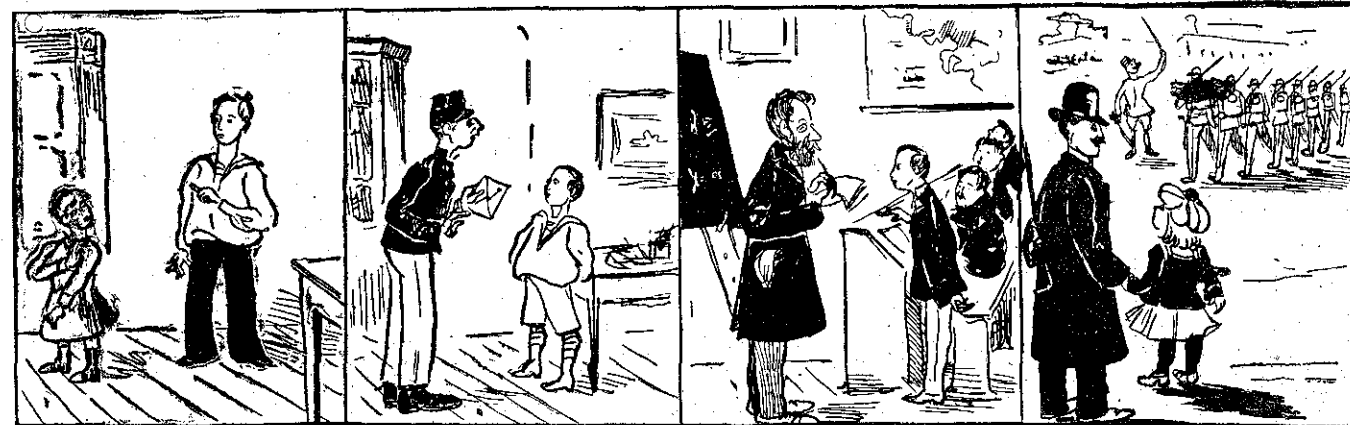
Ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς τελετῆς. Ὁ πατήρ ἐτοποθετήθη ἀπέναντι τῆς καλύβης ἐπὶ μικροῦ ἀναχώματος, στολισμένου διαπρασινῶς, καὶ ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι παρήλασαν ἀνὰ δύο πρὸ αὐτοῦ ἐπιστήμως. Ἡ Μία-Μία ἔκλειε τὴν πομπήν, κρατοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ μνηστήρος τῆς, ὁ ὅποιος δὲν ἦτο ἄλλος, παρὰ ὁ καλὸς ἐκεῖνος Μπόλολος. Φθάσαντες πρὸ τοῦ Μζι-Χεχὲ, οἱ μελλόνυμφοὶ ἐσταμάτησαν,

ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐσχημάτισαν περὶ αὐτοὺς ἡμικύκλιον. Μικρὸς τις μαῦρος ἐγχειρίζεται τότε εἰς τὸν γέροντα ἐν ὄστρακον. Ὁ πατριάρχης ἐγείρει τὴν χεῖρα καὶ το ἐκσφενδονίζει κατὰ τῆς μεγάλης πέτρας, ἢ ὁποία εἶνε τοποθετημένη ἐκεῖ ποῦ, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Τὸ ὄστρακον συντρίβεται, ὁ μικρὸς τρέχει, κύπτει, συλλέγει τὰ τεμάχια καὶ τα παραδίδει εἰς τὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος τὰ μετρά με προσοχὴν. Εἶνε ἑπτὰ. Ἐπτὰ ἔτη ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ συζήσουν οἱ νεόνυμφοι· κατόπι θὰ εἶνε ἐλεύθεροι νὰ χωρισθοῦν.

Καὶ ἡ τελετὴ τοῦ γάμου τῶν ἔληξε. Μετὰ τοῦτο, παρακάθονται ὅλοι εἰς τὸ συμπόσιον. Τὰ φαγητὰ τοῦ Μζι-Χεχὲ εἶνε ἄφθονα, ἀλλ' ὄχι καὶ τόσο ἐκλεκτὰ. Ἦξευρεν ὁμως τί ἔκαμαν, ὁ πονηρὸς, προσκαλῶν εἰς τοὺς γάμους καὶ τοὺς λευκοὺς, οἱ ὁποῖοι βεβαίως δὲν θὰ ἤρχοντο με κενὰς χεῖρας... Τῶνόντι, διαρκούντος τοῦ συμποσίου, ἠνοιχθῆ μυστηριώδης τις κάλαθος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήχθησαν φαγητὰ καὶ γλυκίσματα ἐξαισια, — ἔργα τοῦ κ. Βραυδεβένη, μεγαλῶς ἐκτιμώμενα, καθὼς γνωρίζομεν,

ὄλου τῶν Χονδροκεφάλων. Τὰ ὀρεκτικώτατα αὐτὰ δῶρα συνωδεύοντο καὶ ὑπὸ τελείας συσκευῆς τραπέζης, τὴν ὁποῖαν ἐφιλοτέχνησεν ὁ κ. Βέμπερ. Πραγματικῶς, ἡ Μία-Μία ὑπανδρεύετο ὑπὸ αἰσίους οἰωνοῦς. Ἐκτὸς τοῦ ἀριθμοῦ ἑπτὰ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται τὸσον εὐοίωνος, ἐλάμπρυνε τοὺς γάμους τῆς καὶ ἡ παρουσία τῶν ἐπιστήμων ξένων. Ὡ, διὰ πολὺν καιρὸν θὰ ὀμίλουν περὶ αὐτοῦ εἰς τὰς ἀπλοϊκὰς συναναστροφὰς τῶν γυναικῶν τῆς φυλῆς. [Ἐπετα συνέχεια.] Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ — ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΤΙ ΤΡΩΓΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΙ

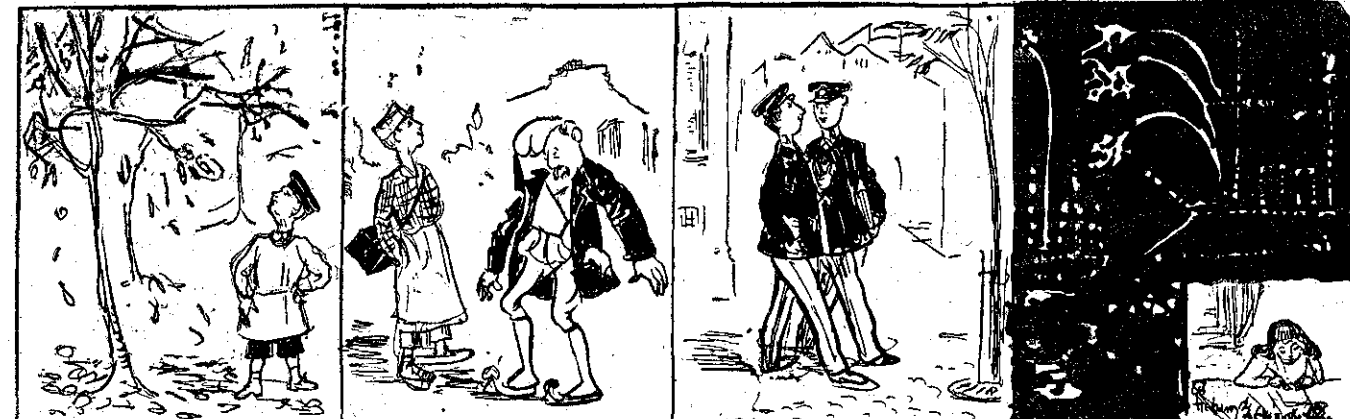
— Ἐνοῖα σου, θὰ τὸν ἐκδικηθῶ, γιὰ τὸ μπάτσο ποῦ μοῦ δάωκε! . . .
— Τί; Ἄν λέγει τὸ Εὐαγγέλιον «συγχωρεῖτε τοὺς ἐχθροὺς ὡμῶν»·
— Ἄν καταλαβαίνω ἐγὼ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἀρχαίας γλώσσης! Ἄμα τὸ μεταφράσῃς ἐν ἡπλή... τότε βλέπομε!

ΣΧΗΜΑ ΚΑΘ' ἘΛΕΙΝ

— Ἄχ, κύριε Τάκη! Ἔφαγα μετ' ὅρα γιὰ νὰ γράψω αὐτὸ τὸ γράμμα τῆς μητέρας μου, καὶ τώρα δὲν προφθαίνω νὰ πάω ἐντὸ γυμνάσιο. . .
Καὶ ὁ Τάκης ἀπαθίστατα:
— Ἄν πειράξῃ. Θὰ φρεῖ ἀκόμη καὶ δέκα ἡμέρες. . . κράτησι.

ΕἰΣ ΤΑ ΠΑΡΑΠΗΓΜΑΤΑ

Ὁ Μπαμπᾶς (γελῶν) — Κύντα-ξε, Ἀγγελικούλα. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ στρατιῶται ἔχουν ἀπὸ ἕνα πόδι μόνον. . . Βλέπει;
Ἡ Ἀγγελικούλα (ἐκπληκτικῶς) — Ἄ, οἱ κακόμοιροι! Φαίνεται, μπαμπάκα μου, πὺς θὰ τὸ ἔχουν χάσῃ ἐντὸν πόλεμο! . . .

ΤΑ ΠΙΠΤΟΝΤΑ ΦΥΛΛΑ

Φιλοσοφικὴ σκέψις τοῦ Γιάγκου πρὸ ἐνδὸς δένδρου:
— Τί ἀδικία γιὰ τὰ καίμενα τὰ δένδρα! Ἰσα-ἴσα τώρα ποῦ ἔρχεται χειμῶνας, καὶ ποῦ ἤβελαν τὰ φύλλα τοὺς γιὰ νὰ τα προσυλάγουν ἀπὸ τὸ κρύο, τὰ ρίχνουν κάτω καὶ μένουν ὀλόγυμνα! . . .

Τὸ ΝΕΙΟ ΚΡΑΣΙ

Ἐνας λούστρος πρὸς ἕνα μεθυμένον, τρεκλίζοντα καὶ ἐτοιμαζόμενον νὰ πῆσῃ ἐπάνω του:
— Ἐ, μπάρμπα! τὸ νοῦ σου! μόνος εἶμαι. . . Τὸ ξέρω ποῦ με βλέπεις διαπλῶ καὶ ἐτοιμάζεις νὰ περάσῃς ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς δύο μας. Μὰ δὲν εἶν' ἔτσι!

Τὸ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

— Εἶδες τί δύσκολα προβλήματα ποῦ μας ἔβαλε σήμερον ὁ μαθηματικὸς; Πὺς θὰ κάμουμε μεθαύριον; Δυστυχία μας!
— Μὴ σκεψίζεσαι, γιὰτί μεθαύριο, κατὰ τὸν Φάλλμπα, θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος, καὶ ἔτσι θὰ γλυτώσομε καὶ ἀπὸ τὰ προβλήματα.

«Ὁ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»

Ἄγαπητή μου Διάπλασις. Χθὲς τὸ βράδυ, ἐν ᾧ ἔβλεπα τὴν εορτὴν τῶν στόλων εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς, ἐσυλλογίσθη τὸν Ἑλληνοπαῖδα. Ὅλη ἐκείνη ἡ φωταφία, καὶ τὰ πυροτεχνήματα καὶ οἱ κανονοβολισμοὶ, μοῦ ἐφάνητο ὅτι ἐχαίρετσαν τὴν γέννησιν τοῦ Ἑλληνοπαῖδος.

Ο ΙΒΑΝΚΑΣ

(Ρωσικόν διήγημα.)

[Συνέχεια και τέλος: Ιδε σελ. 371.]

— «Ως εδώ καλά τα κατάφερες, μικρέ μου» και τότε...

— Τότε σου στρέφει, ούρλιαζώντας και τρίζοντας τές δοντάρες του, μαζώνεται 'στ'α πισινά του και, με έναν πηδο τρομερό, ρίχνεται καταπάνω μου και με αρπάξει αψε-οβύσε. 'Εγώ τότε έκκαμα ένα τ σ α λ ή μ ι πλάγι του, για να του ξεφύγω... μά πλέχομαι 'στην προδιά μου και πέφτω... και άμέσως αίσθανθηκα 'στο κορμί μου τή φλογερή άναπνοή του λύκου. 'Ενα λεπτό νάργουσα, άν δέν έσηκονόμουν 'στη στιγμή, ήμουν χαμένος 'στηρίχομαι 'στ'α χέρια και 'στ'α πόδια' σηκόνομαι. Παλεύομε τώρα οι δυό μας, ο λύκος και εγώ, άφρισμένοι' δυό φορές, τρεις φορές με άναποδογυρίζει' κατορθώνω και πάλι να σταθώ 'στ'α πόδια' τέλος κατακυλάμε χεροπόδαρα 'στο χιόνι. Το χιόνι μπαίνει 'στ'α μάτια μου, με τυφλώνει. 'Ο λύκος τώρα πλιά έφρένιασε' με τ'α δόντια του μου έκούρελιαζε τήν προδιά' μ' έσαλαπατούσε δυνατά, με όλη του τή δύναμη' τ'α κοκκαλάκια μου τρίζουν, ή άναπνοή μου σβύνεται... και βρίσκομαι από κάτω του με τ'ο στόμα χωμένο 'στο τριχωτό τομάρι του' πνίγομαι, άποκαρόνω, άφνίνομαι 'στην όρεξί του, δέν μου το λέει πιά ή καρδιά νάντισταθώ... Τήν ώρα όμως αυτή ξανακούω τές φωνές τής Μίγκας μας. 'Αδελφομά μου ταλαίπωρη! ο λύκος χωρίς άλλο δέν θά σ' άρψιση, σάν με φάγη...

«Και αίσθάνομαι, ότι κρατώ 'στο χέρι μου άκόμη τ'ο μαχαίρι' αυτό δέν το είχα έως τώρα συλλογισθή' τ'ο καλό ήταν, πού τ'ο έσυλλογισθήκα μες 'στην ώρα πού έπρεπε' τ'ο καλό όμως και άσχημο, πού ή λεπίδα του ελύγιζε, τόσο ήταν αδύνατη! μπορούσε να σπάση με τ'ο κτύπημα, και τότε άλλοιμονο! ο λύκος θά ελύσσαζεν από τόν πόνο, και ξεφρενιασμένος θά με κατασπάραζε. 'Επρεπε να έπιτύχω, να τού την καταφέρω τελειωτική. Κατορθώνω να ξεγλυστρήσω τ'α δύο μου χέρια και να, ο λαϊμός, είπα ψαχουλεύοντας' εδω τον έχω: βυθίζω τ'ο μαχαίρι... Μά για να καμω ό,τι έκκαμα, τ'ο τελευταίο μου ο λ π ο, είχα μαζέψη και τή μικρότερη στάλαγματιά του αϊματός μου' 'στην καρδιά, δέν μου έμεινε τίποτε πλέον εις τ'ο κορμί μου, και ελιποθύμησα. 'Από τήν στιγμήν αυτή δέν

γνωρίζω καλά-καλά πλέον τί μου εγινε θαρρώ, πώς ήταν ένα όνετρο' πρδωτα-πρωτα αισθάνθηκα κάτι-τι θερμό νάναδρύξη επάνω μου, να με μουσκεύη. 'Η παρακλητικές φωνές τής Μίγκας μου φαίνονται να σβύνουν' ενόμιζα πώς ήρχετο από μακριά, τόσο έκτυπούσε 'στ'αυτιά μου σιγαλή ή φωνούλα της! μια άλλοκοτη γλύκα με κυριεύει, ως που με ναρκώνει' με τρεμοσβύνει, σάν τ'ο άστεράκι τής αύγης...»

Και ή φωνή του 'Ιβάνκα έσβέσθη με τας τελευταίας του αυτάς λέξεις, ώσάν να έβυθίσθη εις τήν συγκλίνησιν τής φοβεράς εκείνης στιγμής, τήν όποιαν άνεκάλει εις τήν μνήμην του ή διήγησις του κατωρθώματος του' ή φωνή του έπνίγετο, άκριβώς άναπαριστώσα τήν εικόνα τής λιποθυμίας του' άλλ' άμέσως ο 'Ιβάν 'Ιβάνοβιτς έλαβε τόν λόγον:

— «Και εγώ, σ' όλην αυτή τήν ώρα, εγώ έπροχάλιζα 'στην άκρη τής πυροστιάς' τέλος πάντων τ'α ξεφωνητά τής Μίγκας μ' έσήκωσαν 'στο πόδι. Πηδάω έξω και τί να ιδω! ο 'Ιβάνκας μου φαρδύς-πλατύς έπλεξεν εις τ'ο αίμα' παραπλεύρωσ του ο λύκος τ'α πίσθωμα εσπάραζε φορολογώντας, εκεί δ'α χάμω' εθάρρεψα τ'ο παιδάκι μου νεκρό' τ'ο αρπάζω 'στην άγκάλη μου, τ'ο τρίβω με χιόνι και σε λίγες στιγμές μου άνοιξε τ'α ματάκια του, ψιθυρίζοντας: «Μίγκα! πού εινε ή Μίγκα; μήν εινε πληγωμένη; — 'Οχι, τού είπα, πουλάκι μου' ή Μίγκα δέν έπαθε τίποτις' μ' άν ήταν πληγωμένη θά μας εδ γ α ι ν ε ν ε ξ ω άπ' τές φωνές! — Και ο λύκος; — 'Ο λύκος; σ' τον εξέκαμας, μικρούλη μου!» Σάν άκουσε αυτά, έκλεισε τ'α μάτια του και μου είπε: «'Αφήστε με να κοιμηθώ' δέν έχω ανάκαρα να σηκώσω τ'ο δάκτυλό μου!» 'Τ'ο τσαμένο μου, ο μικρός λυκοφονιάς μου, δέν είχε τώρα δύναμη καθόλου!»

Καθ' όλον τ'ο διάστημα τής άφηγησεώς των, ο πρίγκιψ είχε προσηλωμένον τ'ο βλέμμα επί του παιδιού, παρατηρών αυτό μειλιχίως και φιλοστόργως. Κατόπι, κτυπήσας θωπευτικώς αυτό εις τήν παρειάν, τ'ο είπε:

— Σ'υ έχεις τόλμη, 'Ιβάνκα, και εγώ αγαπώ τ'α παιδάκια, πού τούς το λέει ή καρδιά' έπίσης και ο κύριός μας, ο Τσάρρος, αγαπά τ'α παιδιά, πού έχουν καρδιά. 'Ελα μαζί μου' θά σε παρουσιάσω πρδς Αυτόν' θνάτραφής με τ'α τέκνα των ευγενών και θά εισέλθης εις τήν αυτοκρατορικήν φρουράν.

'Ο 'Ιβάνκας δέν ετόλμα να πιστεύση όσα ήκουε, και έρριπτεν επί του πρίγκιπος βλέμμα άμφίβολον, νομίζων ότι τόν ειρωνεύετο' αλλά τ'ο πρόσωπον του πρίγκιπος έφαινετο γαλήνιον και φαιδρόν. 'Ο 'Ιβάνκας έν τούτοις έδισταζεν άκόμη νάπαντήση. Τότε, από τ'ο βάθος

τής σκιάς, ήκούσθη εξερχομένη μία φωνή θωπευτική γυναικός, λέγουσα:

«Πήγαινε, 'Ιβάνκα μου' ήμητέρα σου θά υπερηφρανεύεται δια σε και θά εινε ευτυχισμένη!»

Μετ' όλίγον ο υίός του 'Ιβάν 'Ιβάνοβιτς, ο μουζίκος, έγκατέλιπε τ'ο χωρίον του, και, όδηγηθείς υπό του πρίγκιπος εις τήν πρωτεύουσαν, μεταξύ των υιών των πρίγκιπων και των έπισήμων άνδρών, ενεδύθη τήν ωραίαν στολήν τής αυτοκρατορικής σχολής των ευελπίδιων. Μετάφρασις. I. Γ. Γ.

Η ΚΛΙΜΑΞ

'Ενας γρήγορος σπουργίτης έπιασε 'στ'α πεταχτά 'Ενα κάρθαρο μιά 'μέρα.

«Μή με φάγης, άχ! λυπήσου,» Τούπε τότε ο καϊμένος,

«'Η καρδιά σου πώς βαστά Τέτοιο άδικο να κάνης;

Κάν τή νειότη μου εύπλαχίσου! — 'Οχι!» ο φονιάς τού λέει,

«'Νόμος εινε αυτού τού κόσμου Τόν μικρότερο ο μεγάλος

νά τον τρώη' είσαι 'δικός μου!» Πλήν εύθως ένα γεράκι

κατ' επάνω του πετά, Πριν να καταπιή ακόμα:

«Σ' έπιασα! πού θά μου πάς; — 'Α!» φωνάζει ο σπουργίτης,

και με τρόπο τόν κυτᾶ. «Τί σου έκμα και θέλεις

τόσο νέο να με φάς; — Τίποτε!» ο φονιάς τού λέει,

«'Νόμος εινε αυτού κόσμου Τόν μικρότερο ο μεγάλος

νά τον τρώη' είσαι 'δικός μου!» 'Ενας άετός τον βλέπει

και με πέταγμα ταχύ εις τού γερακιού τή ράχι

τά μακρμά του νύχια χώνει. «Βασιλᾶ μου,» λέγει έκείνο

«άφες με τόν δυστυχί!» Νάξερεις πόσο τ'ο νύχι

τ'ο γαιψό σου με πηγώνει! — 'Οχι!» ο φονιάς τού λέει,

«'Νόμος εινε αυτού τού κόσμου Τόν μικρότερο ο μεγάλος

νά τον τρώη' είσαι 'δικός μου!» 'Εξάφνα έρχεται μιά σφαίρα

με μεγάλη πονηριά Και τόν άετό σ'το στήθος

άσπλαγχνα καταπληγώνει. «'Αχ! γιατί,» φωνάζει τότε,

έν φ' έπεφτε βαρεία, «Κυνηγέ σκληρό, έμένα

τ'ο τουφέκι σου σκοτόνει;» Κι' ο φονιάς τού λέει τότε:

«'Νόμος εινε αυτού τού κόσμου Τόν μικρότερο ο μεγάλος

νά τον τρώη' είσαι 'δικός μου!» [Κατά τ'ο γερμανικόν.] N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΑΚΗΣ

ΕΙΣΠΟΙΗΣΙΣ 'Επειδή ή 'Εθνική Τράπεζα τής 'Ελλάδος ήλάττωσε τόν τόκον των Λαχειοφόρων 'Ομολογιών της, τ'α Τ ο κ ο μ ε ρ ί δ ι α, τ'α όποια μέχρι τούδε εξηγγουρόντο άντι 8 χρ. φράγκων, εις τ'ο έξής (από τού 20ου τοκομεριδίου εκάστης 'Ομολογίας) εξαγγουρόνται μόνον άντι 6 φράγκων. Τούτο φέρομεν εις γνώσιν των εκ τού 'Εξωτερικού άποστελλόντων ήμιν χρηματικά ποσά, δια να υπολογίζουσιν τού λοιπού τ'α τοκομερίδια των Λαχειοφόρων 'Ομολογιών τής 'Εθνικής Τραπέζης τής 'Ελλάδος πρδς εξ φράγκα χρυσά εκάστον, και όχι πρδς όκτώ, όπως μέχρι τούδε.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο μπαμπάς: — Μή, παιδί μου Νίκο, τραβάς τήν ουρά τής γάτας, γιατί θά σε τσαγγουρίση...

'Ο Νίκος: — Δέν την τραβά, μπαμπά. 'Εγώ την κρατώ, κι' αυτή την τραβάει.

Κοτάλη υπό Σικρι. Γ. Σταματίου

'Εξύπνισαν τήν Πρωτομαγιάν τ'α μεσανύκτα και τής άγγήγειλαν τόν θάνατον ένδς συγγενούς της. 'Βκείνη έχώθη πάλιν εις τ'α σκεπάσματα, ψιθυρίζουσα:

— 'Αχ! πόσον θά λυπηθώ όταν θά ξυπνήσω αύριο τ'ο πρωί!...

Κοτάλη υπό τού 'Ναυτοπόδου

Είς τόν κοιτώνα 'Εκπαιδευτηρίου: — Παιδιά, εγώ λέγω να βγάλωμε τ'ο τώσ έξω. — Μάλιστα, 'στ'α σκοτεινά... ανακράζει ή μικρά Φιφή. 'Αμ' εγώ τότε πώς θά ιδω 'ετόν ύπνο μου τόν μπαμπά μου;

Κοτάλη υπό τού 'Αυτοφόρου Αρματίου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο «ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

Οι επισκεπτόμενοι τ'α μεγάλα άθηναικά βιβλιοπωλεία κατά τας παραμονάς τού Νέου 'Ετους, θαυμάζουσιν τήν μεγάλην και πλουσίαν έκείνην συλλογήν των παιδικών βιβλίων, των προωρισμένων δια τ'ο δῶρα. Είνε λαμπρά και κατά τ'ο εξωτερικόν και τ'ο περιεχόμενον. Δεμένα, χρυσοπάρφα, καταστόλιστα, εικονογραφημένα, με λαμπρόν χαρτί, κομψότατα, θαυμάσια. 'Εν μόνον ελάττωμα έχουν τ'α βιβλία αυτά ει' ήμάς: ότι εινε ένα, αλλόλοσσα. 'Ο 'Αγγελος τής 'Αγάπης όμως, έν φ' θά έχη δια τ'α προσεχόμενα των βιβλίων αυτών, θά εινε βιβλίον γραμμένον εις τήν γλώσσάν μας, βιβλίον ελληνικόν. 'Εν 'Ελλάδι πρώτην φοράν εκδίδεται τοιοῦτο βιβλίον δια τήν νεολαίαν. Οι μέχρι τούδε εκδοθέντες τόμοι τής Βιβλιοθήκης μας, εινε εκδόσεις κομψαί, επιμελημέναι, αλλά κοιναί. 'Ο 'Αγγελος τής 'Αγάπης θά εινε έκδοσις πολυτελής.

'Εργον μεταφρασθέν καθ' ύψηλην 'Επιθυμίαν τής Α. Μ. τής Βασιλείας μας 'Ολας, οὔτω βασιλικώς έπρεπε να εκδοθῆ, τοιοῦτον λαμπρόν βιβλίον έπρεπε ναποτελέσῃ. 'Ελπίζω τώρα ότι οι φίλοι μου θά εκτιμήσουν κατ' αξίαν τ'ο σπάνιον αυτό δῶρον, και θά σπεύσουν να κομησούν—άληθινά να κομησούν.— τήν ελληνικήν βιβλιοθήκη των με τόμον, ο όποιος, και κατά τ'ο εξωτερικόν και κατά τ'ο περιεχόμενον, δέν θά έχη τ'ο ταίρι του.

'Ο 'Ερανος προχωρεί. Αύτην τήν εβδομάδα καταρτίσει τ'ο 'Α' Δελτίον Εισφορών, τ'ο όποιόν θά εκδοθῆ λίαν προσεχώς. Περιμένετε.

Θέλετε και τ'ο τελευταίον νεκρό; Τ'ο έχουν μάθηται ένδς 'Βιωτικού Σχολείου, ο όποίος μου έστειλαν ύπέρ τού «'Ελληνοπαίδου» φράγκα χρ. 100. Τόν 'Ερανον τούτον διενήγγισαν μεταξύ των συμμαθητών των, οι φίλοι μου Φύρε άπ' εδω, 'Ιαπότης Γουλιέλμος και 'Ανδρέας Κεφαλλάης, τήν ένθουσιώδη έπιστολήν των όποιων θά δημοσιεύσω εις τ'ο Δελτίον.

'Η Ψηφοφορία μετά δύο ήμέρας λήγει. Εί τ'ο προσεχές φύλλον θά ιδῆτε τ'α 'Αποτελέσματα, θά μάθετε δε και μερικώς από τας πολλάς και μεγάλας καινοτομίας τού 1900.

Φαντασθήτε όλίγον τήν Ναυτοπούλαν [EE] άποκλεισμένην επί δύο όλοκληφους εβδομάδας εις τήν ύψηλοτέραν κορυφήν τού ύψηλοτέρου βουνοῦ τής πατρίδος της, τού Αίνου, «χωρισμένην από τού λοιπού κόσμου και γειτονεύουσαν μάλλον με τήν Σελήνην παρά με τήν Γῆν...» Τί χαριτωμένον γράμμα πού μου γράφει, μόλις κατήλθεν από τ'α ύψη της! Μου λέγει ότι εινε άκόμη παγωμένη από τ'ο ψύχος τού Βουνού, έν τούτοις όμως μου γράφει με τόσην θερμότητα— και μάλιστα περί τού 'Εράνου,—ώστε δυσκολεύομαι να τ'ο πιστεύσω. Τώρα άς μου φιλήσῃ τήν Σανθῆν 'Νηιοτοπούλαν, τ'α ανέκδοτα τής όποιας με καταγοητεύσαν.

Αετέ τής 'Ιδης [E] δια τήν ωραίαν και ένθουσιώδη σου περί τού 'Εράνου έπιστολήν, και θερμά συγχαρητήρια δια τας ένεργείας σου 'Η Κική σε υπερνεύχασται δια τ'α σπάνια και πολύτιμα γραμματισήματα, τ'α όποια είχες τήν καλοσύνην να της στείλῃς. Είνε κατενθουσιασμένη πού έπλοτύσες με αυτά τήν συλλογήν της.

Ταπεινόν 'Ιον, [EEE] όχι, ποτέ δέν μου έπέρασεν ή ιδέα, ότι ήμπορούσες να με ξεχάσης και να παύσης να μ' αγαπάς. Δέν φαντάζεσαι με πόσην χαράν ανέγνωσα τήν έκτενή, ωραίαν και ένθουσιώδη έπιστολήν σου, έλπίζω δε ότι τώρα πού ήσύχασες από τές άρρώστιες, δόξα σοι ο Θεός, συχνά θά μου διδῃς αύτην τήν ευχαρίστησιν. 'Εδιάβασα και τ'α ποιήματά σου με όλον τ'ο μητρικόν ένδιαφέρον Πολύ καλοί οι σίχοι—αυτό τ'ο ήξευρα και από τας 'Ασχίσεις σου,—άλλά τ'α θέματα κάτωσ παλαιά, εζηνημένα. Δέν συμφωνείς;

«Με πόσην χαρά βλέπω καθ' εβδομάδα να μεγαλώνω ή «'Ελληνοπαίς!»—μου γράφει ή Τύρινς [EE]—μου φαίνεται πώς αλήθεια εινε παιδί όλων των συνδρομητών, πώς τ'ο έπήραμεν έμεεις από μιά φτωχή μητέρα για να της τ'ο μεγαλώσωμε και να της τ'ο παραδώσωμε μεγάλο, γεμάτο γενναίτητα και νέες έλπίδες. Φιλάσσω τί εύμορρο θά εινε, όταν θά έμβῃ για πρώτη φορά 'στ'ο λιμάνι, και θά γράσῃ επάνω με μεγάλα γράμματα: 'Ελληνοπαίς!—Κατενθουσιασμένη άκόμη ή Τύρινς και δια τ'ο άρθρον περί των Λεοντιδιών κρῖμα όμως πού έμείναμεν μόνον με τ'ο άρθρον, διότι, καθώς φαίνεται, τ'ο θέαμα άνεβλήθη δια τ'ο προσεχές.

Και πάλιν έφέτος εις τ'ο 'Αρσάκειον, τήν έορτήν τής 'Αγίας 'Αναστασίας, πού εορτάζει ο ναός τού Καταστήματος, έκκαμαν ωραιοτάτην έσπερῖα και διεσκεδάσαν αι έσωτερικαί μαθητήρια λαμπρά. Παρεστάθη ή «'Επισκοπή τής Παραμύνας» ή γνωστή κομωδία, πού έδημοσίευσα άλλοτε, και άπηγγέθη ο μονόλογος τού κ. Ξενοπούλου «Τ'ο μάθημα τής 'Ιστορίας» υπό τής φίλης μου—'Ισοδομίας Παπαδοπούλου. Μού γράφουν, ότι και τ'α δύο επέτυχαν πάρα πολύ.

Τήν Μαγικήν Εικόνα τού 44 φυλλαδίου έδυσαν άκόμη και οι έξής: Αυσόχαρτος, 'Ερδολος Ψαριανή, (με τήν αλληλογραφίαν της όποιας κ' εγώ είμαι κατεχουριστημένη!) Κρίνος τού Κάμπου, Φίλερος Φατζᾶ, Βουρλοροκέτα, Κατίνα Πεταλά, Θεαγένης (εμπέτριος) 'Εθνικός 'Υμνος, Τέττιζ τής 'Αγαίας, Εθροδίκη Β. Καράτσιλη, Τριφύλλι, Δημήτριος Ζαλοκώστας, 'Ελέγας Γολιάθ, Χωλός, Διάβολος

και Ρεγολέτος. Οι λοιποί εις τ'ο προσεχές, και πλέον μαζί με τήν λύσιν.

'Εγχείνουσα τ'α ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαράς εις τήν 'Αλληλογραφίαν μου και τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: 'Απόγονοι τού 'Ιάση (Γ. Τ. αυτό εδιάλεξα, και νομίζω ότι αυτό έπροτιμούσες, τ'ο ντόπιον φαίνεσαι έξυπνο παιδάκι, και έλπίζω ότι εις τ'ο κύκλον μας θά διακριθῆς: σ' ευχαριστώ δια τήν άγίτην σου και δια τας ένεργείας σου οι 'Απόγονοι τού Χάση, έσύριες, εινε πολύ έξυπνοι, και θά έπιθυμούσα να τους καλυπτασίωσωμεν!) Τρίαινα τού Ποσειδώνος (Ε. Δ. αυτό εδιάλεξα' πολύ πολύ παράξενα έμύρισε τ'ο γράμμα σου: σά να μου ένθύμιζε τή μυρωδιά των γραμμάτων μιας άλλης φίλης μου; τί τρέχει; μήπως έχετε ένα γραφεϊό;) Τιμημένην Φτώχειαν (Ε. Ζ. έστειλα και τού: τόμους, άναμένουσα τας έντυπώσεις σου.)

'Ασπασμοί Πληροφορίας: ή Ναυτοπούλα δέχεται ευχαρίστως τήν υπό τής Φιλομούσου Νεάνιδος προταθείσαν αλληλογραφίαν, άναμένει δε έπιστολήν της: ή 'Ιδία ευχαριστεί τόν 'Ιατρόν των Συνδρομητών δια τας φιλοφρονήσεις του, άν και άπορη πώς, σ'ού δέν μενεχειρισθή άκτίνας τού Ρέτγκεν, κτωρθώσασε νάνακαλύψῃ ότι έχει ευγενή αισθήματα—ο Κόδρος άσπάζεται τόν Τρομάραν και τον έρωτά διατί δέν άπνήτησεν άκόμη εις τας έπιστολάς του—ή 'Ελένη Ι. Γκατ ζητεί αλληλογραφίαν με τήν Ποιμενίδα τής 'Ιδης—ο Κάλως Ρόδου ζητεί αλληλογραφίαν με τόν 'Αρκατοθρον—ο Σείριος άσπάζεται τόν Συναχωμένον Ποιητόν και άκόμη περιμένει έπιστολήν του—τ'ο Φάσμα τής Νυκτός ζητεί τάρχη τού Πίλη Πλάκ—ή Βασίλις τής 'Ερημού άσπάζεται τήν 'Ωραίαν Κέρκυραν 'Αρμυράν Λάμψιν και Λεοντοίαν Ζαννή, τήν όποιαν έρωτά διατί δέν της έγραφε τόσον καιρόν—ή Σαλονίκη τής 'Ελλάς πληροφορεί τ'ο Μαγευμένον Λάσος, ότι τάρχη τής εινε Ε. Σ. ζητεί δε και τ'α ίδια καί—ή Βουρλοροκέτα άσπάζεται τήν Χρυσούλαν Καλλιάρη—ή 'Αρθρωλις τής Βεράνης ζητεί τάρχη καί τήν διαμονήν τού Σερπίτματος τής Μητρος—ο Σκληρός Βράχος άσπάζεται τ'ο Χίονι τού Ψηλορείτη και ζητεί τ'ονομά του—ο Φίλερος Φατζᾶ άσπάζεται τ'ο 'Αγκάθι και τόν 'Αρλεκίνον—ο Ποταμός Εδρώτας ζητεί τάρχη τής Μουσής τής 'Αστρονομίας—ο Θεαγένης πληροφορεί τόν Φίλερον Φαίακα ότι δύναται να μάθη τάρχη τ'ο δι' ανταλλαγής Μ. Μυστικόν—ή Φιλόμουσος Νεάνης πληροφορεί τήν Δερουχίτην ότι τήν έμάντευσεν έρωτά δέ τήν 'Ελληνικήν Σημάλαν πώς παρᾶ εις τας 'Αθήνας—ή 'Ελληνική Ναυαρχία πληροφορεί τήν Δημόβαλσαν τ'ο Μεσολογγίον ότι μόνον δι' αλλαγής Μ. Μυστικόν είμπορεί να μάθη τάρχη τής—'Ο Σύλλογος «'Ερευνα» πληροφορεί τους συνδρομητάς ότι ήρчис να συνεδριάξῃ κάθε Κυριακήν, ώρα 10 π. μ. έν εδφ' Διάδος 8, ένθα κατοικεί ο 'Επιστολοδέκτης του—ή Ρωσική Καρμελίνα άσπάζεται τας εξαδέλφας της Παπαροθραν τού Τομαγιοῦ και 'Ιοανηλιώτισσαν.

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ή Φιλόμουσος Νεάνης με τήν 'Ελένην Γκατ, Φιλολάην και 'Αρθωδιαν 'Ακθίδα—ή Καταρίδα με τ'ο Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Βασίλεια τού Κατέρου και Κοραλίαν Μασσαί—ή Χιακή Μαργαρίτα με τόν 'Αρεμοστρόβιλον, 'Αεροναυτοπούλαν, και Καρδερίναν—τ'ο 'Εαρ των Καρδιών με τήν Καρδιαν υπό Πέτρων, Ναυτοπούλαν και Φιλόμουσον Νεάνιδα—ή Καρδιά υπό Πέτρων με τόν 'Αδελφόν τής Ταυγέντης, Ταυγέντην, Θεαγέντην και Κύκνειον Λόμα—ο Φραγκλίτης με τόν Ροβέρτον Γουσκάρδον, 'Αγροορολογιώτατον και Κερατόν—ή Κεφαλή τής Μεδο-

τατον και Κερατόν—ή Κεφαλή τής Μεδο-

